

ספורים

לארוחת ערב

ופל לשירת חמץ

אבא מתחיל לבדוק את הבית ויואל עוקב אחריו. אבא בודק מאחורי המטות ומתחת למזרנים, הוא בודק את השדה ובודק היטב את מטת התינוק. הכל נקי ונוצץ, ואים כמה עמלו כאן בבית על הנקיון בכל התקופה האחרונה. אבא בודק היטב את הספה בחרים ובסדקים. אפלו פרוור אהד הוא אינו מוצא בה! אחר כך פותח אבא את הארון העליון.

מתוך הארון מציצה אליו שקית מרשרשת נחמדה. "זו השקית שהגננת של יואל הביאה לפסח", אומרת אמא אבא כמעט מחזיר את השקית בחזרה לארון, אבל משום מה, הוא מחליט בכל זאת לבדוק בתוכה. הוא פותח ומוציא ממנה שקית צלופון, ובתוכה פריית הסבה קטנה, גביע פסוף קטן והגדה מצירת, וגם -

מה זה?!

איזו בהלה!

בנפרד, מחוץ לארזות הצלופון, יש שם ופל בארזתה ועליו פתק: 'שבת שלום ומברך'.

אמא נזכרת באותו יום ששי טבו נפרד יואל מהגננת. "חשבת שישקית כלה כשרה לפסח!" היא אומרת בתרדה. "כנראה חלקו באותו יום גם ופל בקבלת שבת בגן, והגננת הכניסה אותו לשקית..."

יס שאבא בודק בתוך השקית! היינו עלולים לגלות את הנפל רק בליל הסדר, חלילה..."

למחרת בבקר, עומד אבא עם יואל במרחק מהמדרגה, ומשליך לאש את הנפל. "אמה רואה", הוא אומר ליואל, "הנה, בזכותך אנחנו שורפים פזית חמץ של ממש שמצאנו בבדיקת חמץ!"

"שבת שלום מתוקי", אמרה הגננת מהמעון של יואל הקטן, ונוכפה לו לשלום, "וגם פסח כשר ושמח, מעכשו אני כבר לא אראה אותך עד אחרי פסח", היא אמרה, ונתנה לאמא של יואל שקית בידי. מבעד לשקית המרשרשת, אמא של יואל הבחינה בכרית הסבה, בגביע קטן על רגל ובהגדה של פסח מצירת.

יואל נופף לשלום, ואמא לקחה אותו הביתה והניחה את השקית בארון נקי לפסח. יואל אכל ארוחת צהרים, ואחר כך 'עזר' לאמא לנקות את המקרר לפסח. הוא לקח מטלית ושפשף את הדלת. "נקיו" הוא אמר בגאונה, ולא שם לב שאמא עברה אחריו ונקתה את הדלת מחדש.

מאז שהתחילה הפשת פסח, יואל אוכל ארוחת בקר רק בעגלה, וארוחת ערב הוא אוכל למטה בגנה. אפלו בייסקויט לא נכנס כבר הביתה, וגם לא ביגלו ולא דגני בקר. אמא של יואל חוששת שמא יואלי המתוק יכניס לתוך הארונות הנקיים פסה קטנטנה של חמץ. "אחרי שנקיתי את הארון, אני רוצה לדעת ששום חמץ אינו יכול להגיע אליו", היא אומרת.

אל תדאגו, יואל אינו נשאר רעב. הוא אוכל ארוחת צהרים ללא חמץ, ובין הארוחות הוא מקבל צ'יפס או חתיכת פרי. מגיע יום בדיקת חמץ. אבא של יואל בא הביתה ומדליק את נר השענה. הוא מברך 'על בעור חמץ'. יואל תמיד רגיל לומר 'אמן' על כל ברכה, אבל את הברכה הזו הוא לא מפיר, והוא מתבלבל - במקום 'אמן' הוא אמר 'חמץ'...